

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล (International language) ซึ่งนอกจากจะใช้เป็นสื่อในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลต่าง ๆ ทั่วโลก ยังเป็นภาษาที่นิยมใช้ในการเผยแพร่ความรู้และวิทยาการใหม่ ๆ ดังจะเห็นได้จากข่าวสาร วิทยาการ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในปัจจุบันล้วนถูกตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น โรนัล แมคเคย์ และอลัน เมานท์ฟอร์ด (Ronald Mackay and Alan Mountford 1967: 137) ได้อ้างถึงสถิติซึ่ง ไอ เอ็น วูด (I.N. Wood) เขียนไว้ในรายงานเมื่อปี ค.ศ.1967 เกี่ยวกับจำนวนหนังสือสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีว่า มากกว่าครึ่งหนึ่งของหนังสือประเภทนี้ถูกตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้ประเทศที่กำลังพัฒนาต่างให้ความสำคัญต่อภาษาอังกฤษและพยายามปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศของตนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อติดตามข่าวสารวิทยาการก้าวหน้าต่าง ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษแต่เดิมมุ่งสอนแต่ตัวภาษาโดยไม่เน้นการนำภาษาอังกฤษไปใช้ ดังนั้น ผู้เรียนจึงมีความชำนาญเฉพาะในการใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษา เมื่อผู้เรียนมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการประกอบอาชีพแล้ว ผู้เรียนมักประสบปัญหาไม่สามารถนำความรู้ที่มีเพียงกฎเกณฑ์นั้นไปประยุกต์ใช้ ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens, quoted in Jo McDonough 1984: 8) ได้ชี้ให้เห็นว่า การฝึกฝนทางภาษาที่เน้นวรรณคดีและไวยากรณ์ กับผู้เรียนซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการทำงานและอาชีพต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกัน การเรียนการสอนภาษาควรเน้นที่การนำภาษาไปใช้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาชาติ นักวิทยาศาสตร์และนักเทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพจะต้องติดตามการเคลื่อนไหวทางวิชาการอยู่เสมอ การเรียนการฝึกฝนภาษาในขณะเรียนจำเป็นต้องมีพื้นฐานที่สำคัญอันจะช่วยให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ให้เหมาะสมกับการปฏิบัติงานได้จริง เช่น

การอ่านคู่มือเครื่องใช้ที่เป็นภาษาอังกฤษ การติดต่อกับชาวต่างประเทศ รวมทั้งการไปรับ การฝึกอบรมชั้นสูงในต่างประเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้กับตนเองด้วย (SEAMEO Regional English Language Center 1974: 1-3)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เริ่มเป็นที่สนใจ ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ.1959 โดยศาสตราจารย์ บี ซี บรูคส์ (B.C. Brooks) แห่งมหาวิทยาลัย ลอนดอน เป็นผู้เสนอให้มีการปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์ โดย ให้เหตุผลว่า การสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาเหล่านี้ได้ผลน้อยมากเนื่องจากนักศึกษาไม่เห็น ประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นไวยากรณ์และวรรณคดี กับการสอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์มีลักษณะที่แตกต่างกัน (Matthew Macmillan, in Geoffrey H. Wilson, ed. 1976: 43)

การสอนภาษาอังกฤษในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง อย่างจริงจังเมื่อปี ค.ศ.1969 โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการตีพิมพ์รายงานการประชุมชื่อ "ภาษาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ" (Language for Special Purposes) ที่เสนอให้ แบ่งการสอนภาษาอังกฤษตามความต้องการของผู้เรียนออกเป็น 2 แบบ คือ การสอนภาษา- ภาษาอังกฤษทั่วไป (English for General Purposes) สำหรับผู้ที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล และการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ เฉพาะ (English for Special Purposes หรือ ESP) สำหรับผู้ที่ต้องการนำภาษา ภาษาอังกฤษไปใช้เฉพาะด้านตามความต้องการทางอาชีพ (A.P.R. Howatt 1984: 222)

แต่เดิมการสอนภาษาอังกฤษในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีชื่อเรียกหลายอย่าง เป็นต้นว่า เนื่องจากเริ่มใช้สอนในกลุ่มผู้เรียนที่เรียนสาขาวิศวกรรมและวิทยาศาสตร์ จึงมีชื่อ เรียกว่า ภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English) หรือ ภาษาอังกฤษแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific English) หรือ ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology) หรือ EST นอกจากนี้ยังมีชื่อเรียกอื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษแบบวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และเทคนิค (Scientific, Technological, and Technical English) หรือ STTE ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (English for Vocational or Occupational Purposes) หรือ EOP เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ชื่อ เหล่านี้ปัจจุบันจัดอยู่ใน "ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ" (English for Specific Purposes) หรือ ESP ทั้งสิ้น (Pauline C. Robinson 1980: 32)

พอลลีน ซี โรบินสัน (Pauline C. Robinson 1980: 32) ได้แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ (English for Vocational Purposes - EVP หรือ English for Occupational Purposes - EOP) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางด้านอาชีพสำหรับผู้ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพที่มีความจำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษในขอบข่ายสายอาชีพของตน
 2. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษา (English for Educational Purposes - EEP หรือ English for Academic Purposes - EAP) เป็นภาษาอังกฤษเพื่อความมุ่งหมายทางวิชาการ โดยใช้ภาษาเป็นสื่อในการศึกษาต่อไปไม่ว่าในสาขาใดก็ตาม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านเอกสารและคำราทางวิชาการ ฟังการบรรยาย จดรายละเอียดที่สำคัญ อภิปราย และเขียนรายงานเป็นภาษาอังกฤษได้ตามลักษณะการใช้ภาษาที่ผู้เรียนจะต้องใช้ในสาขาวิชานั้น ๆ
 3. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology - EST) เป็นภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นสำหรับใช้ในด้านวิทยาศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์ประยุกต์ มุ่งให้ผู้เรียนรู้จัก รูปแบบทางไวยากรณ์ และหน้าที่ของภาษาซึ่งต้องใช้ในการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่อไป
- ดังนั้น คำว่า "ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ" จึงใช้ครอบคลุมลักษณะการสอนในทุกลักษณะดังที่กล่าวมาแล้ว ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมีวัตถุประสงค์เฉพาะที่ใช้เป็นเครื่องกำหนดขอบเขตในสาขาของภาษาที่ต้องการ กำหนดทักษะและขอบข่ายของหน้าที่ที่จะใช้ภาษาเป็นสื่อ แต่ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไม่ได้หมายถึง "ภาษาเฉพาะหรือพิเศษ" อแลน เมานท์ฟอร์ด (Alan Mountford 1975: 89) ได้อธิบายความหมายของคำว่า "เฉพาะ" ไว้ว่า ควรจะเน้นที่วัตถุประสงค์ของผู้เรียนภาษาไม่ใช่เน้นที่ภาษาที่ใช้เฉพาะกับสาขาวิชาที่เรียนอยู่ มิฉะนั้นแล้วอาจเข้าใจคำว่า "ภาษาเฉพาะ" ผิดไป เช่น ภาษาทางช่างเทคนิคก็อาจถือว่า "เฉพาะ" เมื่อมองในแง่ที่ว่าถูกจำกัดให้อยู่ในเรื่องที่ช่างเทคนิคต้องการ และถูกกำหนดขึ้นโดยสถานการณ์ในวงงานช่าง แต่ข่าวสารที่จำกัดดังกล่าวไม่ใช่ภาษา เพราะผู้ที่รู้ "ภาษาจำกัด" ย่อมไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ใหม่ ๆ หรือในเนื้อหาที่นอกเหนือไปจากสภาพแวดล้อมด้านอาชีพของตน ฉะนั้น ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์-

เฉพาะ (ESP) จึงไม่ได้หมายถึงภาษาเฉพาะที่มีศัพท์และสำนวนที่เลือกไว้ใช้เฉพาะกับเนื้อหาทางด้านใดด้านหนึ่ง แต่หมายถึงวัตถุประสงค์เฉพาะของผู้เรียนในการเรียนภาษา

สำหรับในประเทศไทย การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (ESP) ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษานั้น ใช้ชื่อว่า ภาษาอังกฤษเทคนิค (กระทรวงศึกษาธิการ 2520) การสอนภาษาอังกฤษเทคนิคเริ่มขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2518 แต่เดิมนั้นการสอนภาษาอังกฤษในระดับนี้เป็นการสอนในลักษณะภาษาอังกฤษทั่วไป (English for General Purposes หรือ EGP) แต่เนื่องจากการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าวไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะนักศึกษาไม่สนใจเรียนเนื่องจากไม่สัมพันธ์กับสาขาวิชาชีพที่ตนเรียนอยู่ อีกทั้งยังไม่สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ตลอดจนจนสภาพความต้องการของสังคมในปัจจุบันที่ต้องการผู้ที่มีความสามารถสูง เพื่อทำงานที่มีอยู่จำนวนจำกัด สถาบันต่าง ๆ จึงมุ่งเตรียมผู้เรียนเพื่อสามารถปฏิบัติงานในอนาคตตามความต้องการด้านอาชีพของผู้เรียน (จรัล วรรณรัตน์, สัมภาษณ์) ด้วยเหตุนี้ วิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา จึงได้เริ่มเปลี่ยนแนวการสอนจากภาษาอังกฤษทั่วไปมาเป็นภาษาอังกฤษเทคนิค ซึ่งเป็นการสอนในลักษณะภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (English for Specific Purposes หรือ ESP) โดยเริ่มจากนักศึกษาแผนกช่างก่อน ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษเทคนิค จึงถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ปีพุทธศักราช 2518 เป็นต้นมา และได้มีการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงหลักสูตรนี้ เรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบัน หลักสูตรที่ใช้อยู่ขณะนี้ เป็นหลักสูตรวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ปีพุทธศักราช 2526 ในปัจจุบันวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคได้ถูกนำมาใช้กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของวิทยาลัย เทคโนโลยีและอาชีวศึกษาทุกสาขาวิชาทั่วประเทศ โดยใช้เป็นวิชาบังคับพื้นฐานสำหรับทุกสาขาวิชาในภาคเรียนที่ 1 และ 2 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก จ.)

การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ นั้น แฮโรลด์ อี พาลเมอร์ (Harold E. Palmer 1965: 32) ให้ทัศนะว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ เป็นต้นว่า องค์ประกอบทางด้านภาษาศาสตร์ องค์ประกอบทางด้านสังคม องค์ประกอบทางด้านจิตวิทยา ในองค์ประกอบทางด้านจิตวิทยานั้น ความถนัดทางการเรียนภาษา เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาที่สองให้ได้ผลดี

อาร์ แอล โพลิตเซอร์ และ หลุยส์ ไวซ์ (R.L. Politzer and Louis Weiss, in Howard Lee Nostrand 1966: 201) ได้ทำการวิจัยพบว่า การฝึกความถนัดทางการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มิใช่ประโยชน์และควรทำก่อนที่จะเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ สำหรับผู้ที่มีความถนัดทางการเรียนภาษาคำ อาจใช้วิธีการสอนซ่อมเสริมในขณะที่เรียนเพื่อให้เรียนภาษาได้ดีขึ้น

งานวิจัยของโลลิทเซอร์ และ ไวซ์ (Lolitzer and Weiss) ตรงกับงานวิจัยของจอห์น บี คาโรล (John B. Carroll 1967: 254) ที่ว่า ความถนัดทางการเรียนภาษาจะเกี่ยวข้องกันอย่างมีนัยสำคัญกับความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ

นอกจากนี้ มานท ไฮตระกูล (2525: 5) ได้ทำการวิจัยพบว่า ความถนัดทางการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สำหรับนักศึกษาที่ศึกษาวิชาชีพ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความถนัดทางวิชาชีพนั้น ๆ เพราะความถนัดทางวิชาชีพ เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาชีพนั้นตลอดจนในการประกอบอาชีพด้วย

แฟรงค์ เอ เจลดาร์ (Frank A. Geldar 1963: 322) ให้ข้อเสนอแนะว่าในการคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมกับตำแหน่งงานนั้น ควรมีการสอบความถนัดทางวิชาชีพตามที่หน่วยงานนั้นต้องการด้วย

นอกจากนี้ เอ็ม คิมบลิว โรเบิร์ต (M.W. Robert 1977: 124-125) ให้ความเห็นว่า การวัดความถนัดทางวิชาชีพนั้นสามารถใช้ทำนายความสามารถของบุคคลในการที่จะเรียนรู้ทักษะที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางทักษะที่จะต้องใช้ในการทำงานด้านอาชีพ

วิชาภาษาอังกฤษ เทคนิค เป็นวิชาที่ให้การศึกษาโดยทั่วไปและเป็นการศึกษาเพื่องานอาชีพ จึงนับ เป็นวิชาที่ให้ประโยชน์อย่างมากกับผู้เรียนทุกคน เพราะให้ความรู้และทักษะที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตตลอดจนการทำงาน แต่การที่จะพิจารณาความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนโดยยึดเพียงผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนในขณะที่ศึกษาในสถาบันนั้นยังไม่เพียงพอที่นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากสถาบันนั้นไปใช้ในชีวิตจริงอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลสำเร็จที่แท้จริงซึ่งได้จากการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาข้างนั้น ความถนัดทางวิชาชีพและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจะมีส่วนเสริมซึ่งกันและกันให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ความถนัดทางวิชาชีพกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค และความถนัดทางการเรียนภาษากับความถนัดทางวิชาชีพของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ชั้นปีที่ 1 กลุ่มเทคนิคการผลิต เนื่องจากนักศึกษาชั้นดังกล่าวได้ผ่านการเรียนภาษาอังกฤษมามากพอที่จะนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ ทั้งยังไม่มีผู้ใดศึกษารวบรวมในด้านนี้ ผู้วิจัยจึงประสงค์ที่จะศึกษาเพื่อให้ทราบว่า ความถนัดทางการเรียนภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ความถนัดทางวิชาชีพกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค และความถนัดทางการเรียนภาษากับความถนัดทางวิชาชีพ มีส่วนสัมพันธ์กันหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางวิชาชีพกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนภาษากับความถนัดทางวิชาชีพ

สมมุติฐานของการวิจัย

แอล ดอดจ เฟอ์นัลด์และปีเตอร์ เอส เฟอ์นัลด์(L. Dodge Fernald and Peter S. Fernald 1966: 300) กล่าวว่า"ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคให้ได้ผลดียิ่งขึ้นนั้น ผู้เรียนควรมีทั้งความถนัดทางการเรียนภาษาและความถนัดทางวิชาชีพด้วย และความถนัดทางวิชาชีพนี้เองจะช่วยในการนำเอาภาษาอังกฤษที่เรียนมานั้นไปใช้ในชีวิตประจำวัน"

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานของการวิจัยครั้งนี้ว่า ความถนัดทางการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ความถนัดทางวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค และความถนัดทางการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับความถนัดทางวิชาชีพ

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้วางขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จำกัดเฉพาะนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2528 กลุ่มเทคนิคการผลิต สังกัดกรมเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา รวม 8 วิทยาเขต ได้แก่ วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ วิทยาเขตเทคนิคธนบุรี วิทยาเขตเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาเขตเทคนิคภาคใต้ วิทยาเขตเทคนิคตาก วิทยาเขตเทคนิคภาคพายัพ วิทยาเขตเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และวิทยาเขตเทคนิคขอนแก่น
2. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรนี้มีได้คำนึงถึงเพศ ระดับอายุ ระดับสติปัญญา บุคลิกภาพ หรือพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม

ข้อตกลงเบื้องต้น

คะแนนที่ได้จากแบบสอบถามความถนัดทางวิชาชีพ ในแต่ละวิทยาเขตถือว่ามีความมาตรฐานที่ใกล้เคียงกัน และมีความเชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความถนัดทางการเรียนภาษา หมายถึง คะแนนรวมทั้งหมดที่ได้จากแบบสอบถามความถนัดทางการเรียนภาษาของนักเรียนไทย ฟอรัม เอ ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความถนัดทางวิชาชีพ หมายถึง คะแนนความรู้หรือความถนัดทางด้านช่างที่ได้จากแบบสอบถามวัดความถนัดทางวิชาชีพของวิทยาเขตต่าง ๆ

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนรวมทั้งหมดที่ได้จากแบบสอบถามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน

ภาษาอังกฤษเทคนิค หมายถึง ภาษาอังกฤษเทคนิครายวิชา พท. 2101 และ พท. 2102 ตามหลักสูตรของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ปีพุทธศักราช 2526

ช่างเทคนิคการผลิต หมายถึง ช่างในแขนงวิชาช่างกลโรงงาน ช่างโลหะวิทยาช่างเทคนิคอุตสาหกรรม ช่างโลหะ ช่างท่อและประสาน และช่างผลิตเครื่องมือและแม่พิมพ์

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาด้านช่างเทคนิคการผลิต ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ-
ชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2528 ในแผนกวิชาดังกล่าว

ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับกรม เทคโนโลยีและอาชีวศึกษาในการนำไปปรับปรุงหลักสูตร
วิชาภาษาอังกฤษเทคนิคของกลุ่ม เทคนิคการผลิต
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารในการนำไปประกอบการคัดเลือกนักศึกษาในกลุ่ม
เทคนิคการผลิตในสถาบันของตนต่อไป
3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคของกลุ่ม เทคนิคการผลิต
ในการนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนของกลุ่ม เทคนิคการผลิต
4. เป็นแนวทางในการศึกษาและวิจัย เกี่ยวกับภาษาอังกฤษกลุ่ม เทคนิคการผลิต
ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย